

A magány dimenziói

A szerző(k) és / vagy előadó(k) neve: Juhos Júlia

Intézmény, kar: Partiumi Keresztény Egyetem, Művészeti Kar

Szak, specializáció, évfolyam: Vizuális kommunikáció, MA1

**Témavezető(k) neve, tudományos fokozata, beosztása: Onucsán Miklós, Dr. habil.,
egyetemi tanár**

A munkám három egyetemi feladatot kapcsol össze, melyek az alternatív technikák kutatása a vizuális művészetben témakörében kaptunk. A feladatok lényege az volt, hogy válaszoljunk meg a következő kérdéseket:

Minden alkotás sajátosan kiemel egy részletet a valóságból, tehát melyek azok az elemek, amik kimaradnak kiemelés során a képből/frame-ből és hogyan tudnánk ezeket a kimaradt elemeket újra felhasználni a kép társaságában? Tudott dolog, hogy az emberi szem látómezeje elliptikus. Ha mi nem látunk derékszögű keretben miért van az, hogy a képek többsége ezen négyzetes konvenció keretben van bemutatva? Milyen rendhagyó kiállítási módszerrel tudjuk prezentálni egy meglévő munkánkat, oly módon, hogy az fokozza a kifejező erejét? A feladatokon való gondolkodás során ezen kérdések egy egységes koncepcióvá álltak össze. A koncepció megfelelő kifejezése érdekében egy "költőibb" megfogalmazásig jutottam - "A magány dimenziói" vizuálisan reprezentálja az embert, mint multidimenzionális lényt a magányán belül szinte a végletekig menő egyszerűsítéssel.

Kezdetben a munka három elemi részét dolgoztam ki: a témát, a formát és a körülményeit/kontextusát.

Elsősorban a kép maradékain gondolkoztam, azaz azon a területen mely nem kerül be a képe. Meg szerettem volna valósítani a vizuális reprezentálását a maradék fogalmának, annak többértelműségének elvesztése nélkül. Mivel a maradék fogalmának megértése is több dimenziót igényel, a vizuális reprezentálásában is fontos lesz.

Másodsorban a kép formája adja a munka keretét, mely szuggesztív kell legyen a témán belül.

Harmadjára hogyan tudnék egy munkát kiállítani oly módon, hogy az indokolt, sőt szükségszerű legyen a mű megértéséhez.

Feltettem magamnak a kérdéseket:

- Milyen dimenzió van amit minden ember tapasztal legalább egyszer életében?
- Milyen esetben figyelhető meg a dimenziók közötti határ elmosódása?
- Hogyan lehet megmutatni az érzékelés és észlelés közötti dimenzionális különbséget?

Kezdetben a dimenziók fogalma foglalkoztatott, és hogy emberi létünk fizikai korlátoltságából eredően mennyire keveset vagyunk képesek megtapasztalni a rendelkezésünkre álló összes dimenzióból. Próbáltam mindezt a kép "maradékai témán" belül maradva boncolgatni. Ahelyett, hogy az ismeretlen dimenziók felkutatására vállalkoztam volna, inkább a dimenzió fogalmán belül maradva az ismerttel dolgoztam. Érdekesnek

véltem, hogy az érzékelés (képalkotás és látás) folyamata kétdimenziós kereteken belül történik, míg maga az észlelés kiterjed a harmadik dimenzióra.

A magány izolációján keresztül megfigyelhető az elkülönülés a fizikai és spirituális/lelki/pszichológiai/ “transzcendens” dimenziók között. A közöttük levő határt pedig maga az ember képezi ill. mossa el (mint az origo egy grafikonon - a pont, ahol minden dimenzió találkozik). Ez a két dimenzió van feltüntetve a munkában: a fizikai, mely képileg leképezhető és érzékelhető - a fotóval ellátott oldal képviseli; eszmei, mely láthatatlan (képileg nem leképezhető) viszont észlelhető - a fehér oldal.

A lap egyik oldalán található fotón egy individuum látható, kiemelve a tömegből. Az emberalak statikusan van feltüntetve a dinamikus testek sokaságában. Megfigyelhető a nyers ellentét a személy és környezete között. A lap másik oldala fehér, az itt látható fotó “kiégett”, mivel a kamera paraméterei nem megfelelőek az információ befogadására, így az információ eltűnik az ismeretlenben. Ugyanígy az ember sem képes “a magány dimenziója”-nak összességét vizuálisan leképezni, így az is az ismeretlenben ragad. Információ túltelítődés történik mindkét esetben.

A kétdimenzionális kép és a harmadik dimenzió között kialakult határ elmosódott amint kivágtam a képből az egyed felét és “áthelyeztem” azt egy “új dimenzióba”. A lap az ember alak linea mediananal (középvonalánál) derék szöget létrehozva, ketté van hajtva. Felső nézetből észrevehető, hogy az ember közepe képezi az origót a dimenziók között. A hajtás szöge változtatható. Így a magány annak ellenére, hogy szubjektív érzelmi állapot, mint amilyen szubjektív a fájdalom érzése is, mérhetővé válik. Legalábbis leképezhetővé válik a fizikai világban.

A maradék fogalmával játszani lehet a megértés során. Felteszem a következő kérdéseket a befogadónak: Az emberen belül, maradéknak számít annak azon része, mely megmarad a fizikai világban vagy az, amely a magány világában található? A fizikai világ a maradéka az ember magányban levő részének vagy pedig a magány dimenziója a maradéka a fizikai világban ragadt részének?

Indokolt formailag a kivágott fél emberalak (vagy annak árnyéka) csakúgy, mint annak a kivágott helye tekinthető keretnek, melyen keresztül a mögötte található dolgok láthatóvá válnak. A kép folyamatossága megszakad nem pedig véget ér, tehát a “képkeret” nem képezi a kép keretét, ezzel utalva az egyedet körbevevő világ végtelenbe nyúló nagyságára. Kiállítási módjából adódóan körbejárható és különböző szemszögekből megtekinthető.

A munka földre helyezendő, jelentéktelennek tűnő papírként sokan elsétálnak mellette. Mivel a hajtás szöge változtatható a kiállítás során, a magány mérésére szolgáló eszközzé válik. Papírból készült, így a hosszas ideig tartó hajtogatás során elszakadhat tönkretéve az emberalakot, ugyanúgy ahogy a hosszas magány (nagyságától/mértékétől függetlenül, idegenek hatására) tönkreteheti az embert.

Bibliográfia

Online források:

Journal for Artistic Research: <https://www.jar-online.net/>

Art / Research International. A Transdisciplinary Journal:
<https://journals.library.ualberta.ca/ari/index.php/ari>

VIS - Nordic Journal for Artistic Research:
<https://www.researchcatalogue.net/portals?portal=426674>

MaHKUscript. Journal of Fine Art Research: <https://www.mahkushort.com/>

Könyvek:

Annette W. Balkema, Henk Slager (eds.), *Artistic Research*, Lier en Boog Series, Volume 18, Editions Rodopi B. V., Amsterdam/New York, 2004.

Martin Blain, Helen Julia Minors (eds.), *Artistic Research in Performance through Collaboration*, Palgrave Macmillan, 2020.

Mika Hannula, Juha Suoranta, Tere Vadén (eds.), *Artistic Research Methodology. Narrative, Power, and the Public*, Peter Lang, Lausanne, 2014.

DRIVE LINK:

<https://drive.google.com/drive/folders/1Ruq-8Kls11MOnKEHuL3rQqPVK5HtdO3>